

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **CZT a.s.**, se sídlem Bratranců Veverkových 396, Pardubice, zastoupeného JUDr. Jiřím Vaničkem, advokátem se sídlem Šaldova 34, Praha 8, proti žalovanému: **Celní ředitelství Hradec Králové**, se sídlem Bohuslava Martinů 1672/8a, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 11. 2006, č. j. 16780-03/06-0601-21, o zajištění spotřební daně, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 31. 5. 2010, č. j. 30 Ca 114/2006 - 114,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** nahradit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku náklady řízení o kasační stížnosti ve výši 2880 Kč k rukám zástupce, JUDr. Jiřího Vanička, advokáta se sídlem Šaldova 34, Praha 8.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížností napadá v záhlaví označený rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým bylo zrušeno jím vydané rozhodnutí ze dne 16. 11. 2006, č. j. 16780-03/06-0601-21. Tímto rozhodnutím stěžovatel změnil k odvolání žalobce rozhodnutí Celního úřadu Pardubice (dále jen „celní úřad“) ze dne 18. 10. 2006, č. j. 7572/06-0663-024. Celní úřad označeným rozhodnutím – zajišťovacím příkazem č. 1/06 s odkazem na ustanovení § 71 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, v platném znění (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), uložil žalobci nejdéle do tří dnů ode dne doručení tohoto zajišťovacího příkazu zajistit ve prospěch celního úřadu částku daně složením jistoty ve výši 66 530 493 Kč. Změna provedená stěžovatelem spočívala ve snížení jistoty na částku 34 846 457 Kč.

Stěžovatel označuje jako důvody kasační stížnosti skutečnosti uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Tvrdí, že krajský soud se neřídil pokynem Nejvyššího správního soudu a jím vydaný rozsudek trpí nesrozumitelností pro nedostatek důvodů. Dle jeho názoru měl krajský soud zajišťovací příkaz věcně přezkoumat, čemuž se však vyhnul, neboť se izolovaně soustředil na rozhodnutí o odvolání proti zajišťovacímu příkazu, v němž nenalezl všechny důvody pro zajištění dosud nestanovené daně. Pokud stěžovatel pro stručnost v tomto svém rozhodnutí odkázal na odůvodnění rozhodnutí celního úřadu, nemohlo to být dostatečným důvodem pro zrušení žalovaného rozhodnutí. Rozhodnutí o odvolání je totiž konečným rozhodnutím ve spojení s rozhodnutím orgánu prvního stupně.

Celní úřad spatřoval podle stěžovatele ohrožení úhrady daně ve skutečnosti, že žalobce má povoleno snížení zajištění spotřební daně pro daňový sklad a dopravu tabákových výrobků částkou 1 000 000 Kč (pozn. Nejvyššího správního soudu: správně 11 000 000 Kč; z toho 10 000 000 Kč pro daňový sklad a 1 000 000 Kč pro dopravu). Jelikož tato částka bude i nadále nutná k zajištění spotřební daně ve vztahu k daňovému skladu a dopravě v režimu podmíněného osvobození a s ohledem na to, že předpokládaná (v té době dosud nestanovená daň) bude několikanásobně převyšovat dosavadní zajištění, vyslovil celní úřad důvodnou obavu, že vybrání daně bude spojeno se značnými obtížemi. O tom, že úvahy celního úřadu nebyly liché, svědčí dle stěžovatele skutečnost, že zajišťovací příkaz nebyl dobrovolně splněn, a to ani v době rozhodování o odvolání proti němu, a že ani vlastní daň po jejím stanovení v listopadu 2007 nebyla zaplácena do konce roku 2008.

Stěžovatel dále konstatuje, že mu není srozumitelné, v čem krajský soud spatřuje zásadní rozdíl pro posouzení ohrožení úhrady daně po snížení zajišťované částky. Odhad zajišťované (dosud nestanovené) daně byl i po snížení stále ve výši desítek milionů korun a několikanásobně převyšoval existující zajištění, které navíc na zajištění předmětné daně primárně užít nešlo. Stěžovatel nemohl podle svého tvrzení pochybit, pokud vycházel z tvrzení žalobce, že nemá prostředky na zaplacení jistoty. Nepochybně jiná by byla situace, kdyby žalobce naopak argumentoval, že je schopen budoucí daňové povinnosti dostát, a toto tvrzení by doložil. Podle § 50 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků odvolací orgán přezkoumá odvoláním napadené rozhodnutí zejména v rozsahu odvolacích důvodů. Stěžovateli proto není zřejmé, proč by měl nad tento rámec rozvádět další úvahy o ohrožení úhrady daně, jak ve svém rozsudku požaduje krajský soud.

Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti úvodem předesílá, že se plně ztotožňuje s rozhodnutím krajského soudu. Z vyjádření vyplývá, že odůvodnění rozhodnutí stěžovatele považuje za nedostatečné, stěžovatel dle jeho názoru věc účelově zjednodušuje. Jestliže stěžovatel uvádí, že s ohledem na jednotu řízení postačí pouhý odkaz na rozhodnutí správce daně (celního úřadu), je žalobce přesvědčen, že musí jako odvolací orgán alespoň shrnout podstatné skutečnosti a teprve ve zbytku může odkázat na rozhodnutí prvoinstanční. To se v daném případě nestalo. Z ustanovení § 50 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků podle žalobce vyplývá, že odvolací orgán není vázán jen návrhy odvolatele, ale že v případě potřeby přihlíží i k dalším skutečnostem. V případě podmínek pro vydání zajišťovacího příkazu je tedy odvolací orgán z úřední povinnosti povinen přezkoumávat důvody jeho vydání podle § 71 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků. Navíc i rozhodnutí celního úřadu stojí z hlediska podmínek daných zákonem

a mezi pro správní uvážení mimo zákon. Dle přesvědčení žalobce nelze mechanicky vycházet z výše zajištění daně a eventuální budoucí daňové povinnosti, ale je nutné posoudit ekonomickou situaci daňového subjektu, případně další podmínky tak, aby bylo možné konstatovat, že vybrání daně je skutečně možno považovat za ohrožené. Za zásadní považuje žalobce tvrzení stěžovatele, že postačí odkaz uvedený v napadeném rozhodnutí na rozhodnutí celního úřadu. Stěžovatel v odůvodnění svého rozhodnutí neuvádí ani to, zda se s důvody ohrožení vybrání dosud nestanovené daně ztotožňuje a proč. K novým důkazům označeným stěžovatelem v kasační stížnosti nemá kasační soud podle názoru žalobce přihlížet ve smyslu § 104 odst. 4 a § 109 odst. 4 s. ř. s. Ze všech výše uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby byla kasační stížnost jako nedůvodná zamítnuta a aby mu byly přiznány náklady za dva úkony právní služby včetně paušální náhrady hotových výdajů a daně z přidané hodnoty.

V replice na vyjádření žalobce stěžovatel poukazuje na výši nákladů řízení, které žalobce vyčíslil v petitu vyjádření. Bez konkrétního procesního návrhu k tomu uvádí, že zástupce žalobce v různých fázích daňového řízení včetně řízení před krajským soudem i Nejvyšším správním soudem participoval na projednávání věci, a namítá, že vyjádření ke kasační stížnosti nevyžadovalo ze strany tohoto zástupce další úkon, kterým by přebíral zastoupení a připravoval se na něj.

Z předložené spisové dokumentace Nejvyšší správní soud zjistil následující relevantní skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti:

Celní úřad vydal dne 18. 10. 2006 zajišťovací příkaz, jímž uložil žalobci zajistit ve prospěch celního úřadu částku dosud nestanovené daně složením jistoty ve výši 66 530 493 Kč. Stěžovatel mimo jiné i na základě odvolacích námitek žalobce změnil rozhodnutí celního úřadu tak, že částku jistoty snížil na 34 846 457 Kč.

Krajský soud dospěl na základě podané žaloby k závěru, že správce daně může podle § 71 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků vydat zajišťovací příkaz s uvedením důvodů, pro něž pokládá vybrání daně za ohrožené. Stěžovatel však podle krajského soudu požadavkům zákona nedostal, neboť se sám s těmito důvody konkrétním a srozumitelným způsobem nevypořádal, a namísto toho pouze odkázal na rozhodnutí celního úřadu. Nerozvedl tak otázky spojené s předpoklady vydání zajišťovacího příkazu. Krajský soud dále uvedl, že přezkoumává-li správní soud zákonnost žalobou napadeného správního rozhodnutí, resp. skutkové a právní úvahy, na jejichž základě bylo rozhodnutí vydáno (zde rozhodnutí podle § 71 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků), činí tak prostřednictvím odůvodnění tohoto rozhodnutí a nikoliv na základě odkazů či zjištěného obsahu správního spisu. Proto právě z odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč tento orgán považuje námítky účastníka za liché nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné či vyvrácené. To však žalované rozhodnutí podle názoru krajského soudu postrádá, v důsledku čehož je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Za nepřijatelnou argumentaci považoval krajský soud v tomto směru i poznámku stěžovatele, že žalobce sám v odvolání nedostatek prostředků na úhradu daně konstatoval, přestože v době podání odvolání se jednalo o částku 66 530 493 Kč, která však byla následně v odvolacím řízení snížena na 34 846 457 Kč, což je podstatný rozdíl.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní uplatněny důvody vymezené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatel namítá nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení. Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu důvodů uplatněných v kasační stížnosti a dospěl k závěru, že není důvodná.

Rozsah přezkumu v řízení před Nejvyšším správním soudem je určen mimo námitek obsažených v kasační stížnosti i obsahem samotného rozhodnutí krajského soudu, který svým rozsudkem zrušil rozhodnutí stěžovatele pro nepřezkoumatelnost. Zdejší soud se proto nejprve zaměřil na ověření zákonnosti závěru krajského soudu o nedostatku důvodů ve zrušeném rozhodnutí stěžovatele, který v kasační stížnosti namítá, že jím vydané rozhodnutí je v souladu se zákonem a krajský soud měl přistoupit k jeho věcnému přezkumu. K tomu Nejvyšší správní soud v úvodu připomíná, že pokud by krajský soud věcně přezkoumal rozhodnutí správního orgánu, aniž by toto bylo přezkumu schopné, zatížil by své řízení a následně vydané rozhodnutí vadou, k níž je zdejší soud ve smyslu § 109 odst. 3 s. ř. s. povinen přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle § 32 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků *rozhodnutí obsahuje odůvodnění, nestanoví-li tento nebo zvláštní daňový zákon jinak, pokud nejde o případ, kdy správce daně reaguje na tvrzení daňového subjektu bez změny nebo je odůvodnění tomuto daňovému subjektu známé z jiného dokumentu. V takovém případě správce daně na tento dokument ve svém rozhodnutí odkáže. V odůvodnění správce daně stručně a jasně uvede důvody pro vydání rozhodnutí. V odůvodnění rozhodnutí, které bylo vydáno na základě dokazování, správce daně dále uvede, které skutečnosti má za prokázané a o které důkazy opřel svá skutková zjištění, jakými úvahami se při hodnocení důkazů řídil a jak věc posoudil po právní stránce.* Podle § 50 odst. 7 téhož právního předpisu *rozhodnutí o odvolání musí být odůvodněno, pokud se v něm nevyhovuje odvolání v plném rozsahu. V odůvodnění se musí odvolací orgán vypořádat se všemi důvody v odvolání uvedenými.* Skutečnosti, na které se musí správce daně a odvolací orgán v odůvodnění svého rozhodnutí soustředit, tak jsou dány mimo jiné charakterem vydávaného rozhodnutí a námitkami obsaženými v odvolání.

Ustanovení § 71 odst. 1 citovaného zákona, na jehož základě byl v projednávané věci vydán zajišťovací příkaz, stanoví, že *je-li odůvodněná obava, že úhrada nesplacené nebo dosud nestanovené daně bude v době jejich splatnosti a vymahatelnosti nedobytná nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, může správce daně s uvedením důvodů, pro něž pokládá vybrání daně za ohrožené, vydat zajišťovací příkaz. V zajišťovacím příkaze uloží daňovému subjektu, aby nejdéle do tří dnů v příkaze uvedenou částku daně zajistil ve prospěch správce daně, a to způsobem v příkaze uvedeným, zejména složením jistoty na jeho účet nebo do určené depozitní úschovy.* Z citovaného ustanovení tak vyplývá, že je povinností správce daně (celního úřadu) řádně odůvodnit, proč pokládá vybrání daně za ohrožené, či přesněji řečeno, v čem spočívají důvody jeho obavy, že úhrada dosud nestanovené daně bude v době její splatnosti a vymahatelnosti nedobytná nebo že v této době bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi.

Celní úřad v odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval, že žalobce má stěžovatelem povoleno snížení zajištění spotřební daně pro daňový sklad na částku

10 000 000 Kč a u celního úřadu je zajištěna doprava v režimu podmíněného osvobození od daně částkou 1 000 000 Kč. Poněvadž výše uvedené zajištění mělo i nadále sloužit pro ostatní vyráběné tabákové výrobky a s ohledem na to, že předpokládaná daňová povinnost měla několikanásobně převyšovat tuto částku dosud zajištěné daně, získal celní úřad odůvodněnou obavu, že v době splatnosti a vymahatelnosti bude vybrání této daně spojeno se značnými obtížemi. Žalobce ve svém odvolání přímo proti výše citovanému odůvodnění nebrojil. Podle stěžovatele, který rozhodoval o odvolání žalobce, celní úřad v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, v čem spatřoval ohrožení vybrání dosud nestanovené daně. Tyto obavy odvolatel pouze potvrdil, pokud v odvolání uvedl, že prostředky na daň (její zajištění) nemá. Obava, že vybrání daně nadále bude ohroženo, trvala dle stěžovatele i v době vydání rozhodnutí o odvolání. Vedle toho stěžovatel vypořádal odvolací námitky žalobce s výjimkou těch, které se týkaly sazebního zařazení žalobcových výrobků Gullivers a Merlin.

Nejvyšší správní soud předně s odkazem na zásadu jednotnosti daňového (celního) řízení připomíná, že přezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů a dostatečnost jejich odůvodnění je třeba zkoumat dle obsahu prvostupňového i druhostupňového rozhodnutí. Pokud by v napadeném rozhodnutí stěžovatel k otázce odůvodnění obav správce daně z nedobytnosti úhrady v budoucnu splatné daně či ze značných obtíží při jejím vybrání, odkázal na konkrétní pasáže z odůvodnění rozhodnutí celního úřadu, mohl by být takový postup teoreticky považován za postačující, pokud by odůvodnění prvostupňového rozhodnutí bylo v tomto směru dostatečné. Pak by bylo namísto tvrzení stěžovatele obsažené v jeho kasační stížnosti, že nebylo jeho povinností podrobněji rozvádět úvahy o ohrožení vybrání daně nad rámec odvolacích důvodů. Nejvyšší správní soud ovšem ve shodě s krajským soudem dospěl k závěru, že celní úřad své rozhodnutí dostatečně neodůvodnil, ani stěžovatel tento nedostatek v rámci svého odůvodnění neodstranil a na nedostačující rozhodnutí pouze odkázal. Závěr krajského soudu o nepřezkoumatelnosti napadeného správního rozhodnutí tak Nejvyšší správní soud vyhodnotil jako správný.

Celní úřad byl povinen ve svém rozhodnutí uvést konkrétní důvody, které jej vedou k obavám, proč dle jeho názoru nebude u žalobce možné vybrat daň v budoucnu (v době splatnosti a vymahatelnosti dosud nestanovené daně), nebo proč její vybrání bude spojeno se značnými obtížemi. Dle § 71 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků je nutno uvést konkrétní důvody, pro které správce daně pokládá toto vybrání daně za ohrožené. Samotná skutečnost, že předpokládaná daňová povinnost bude několikanásobně převyšovat zajišťovanou částku, obavy celního úřadu žádným způsobem neodůvodňuje. Takové tvrzení nenaplnuje zákonem stanovenou nezbytnou podmínku ohrožení vybrání daně, neznamená, že daňový subjekt nebude i přes nižší existující zajištění vzhledem k předpokládané daňové povinnosti schopn částku daně uhradit. Strohé konstatování o existenci odůvodněné obavy, že v době splatnosti a vymahatelnosti bude vybrání daně spojeno se značnými obtížemi, je pouhou citací shora uvedeného ustanovení zákona, nikoli sdělením důvodů rozhodnutí s odkazem na konkrétní skutkový stav projednávané věci. Řádně odůvodněným tvrzením by bylo např. konstatování hrozícího konkursu daňového subjektu či probíhající (příp. s přihlédnutím k hospodářským výsledkům důvodně předpokládaný) prodej majetku daňového subjektu, prováděný za účelem získání aktiv nezbytných pro další podnikatelskou činnost apod.

V souladu s výše zmiňovanou zásadou jednotnosti daňového řízení by mohl v tomto směru korigovat odůvodnění prvostupňového celního úřadu i stěžovatel ve svém rozhodnutí o odvolání. K tomu však v projednávané věci nedošlo. V odůvodnění, které stěžovatel připojil k důvodům rozhodnutí celního úřadu, je navíc obsažen logický rozpor. Stěžovatel totiž ve svém rozhodnutí konstatoval, že žalobce potvrdil obavy celního úřadu z ohrožení vybrání daně, pokud ve svém odvolání uvedl, že prostředky na daň, resp. na její zajištění, nedisponuje. Dle názoru stěžovatele tak bylo nutno u žalobce zajistit prostředky na v budoucnu splatnou či stanovenou daň z toho důvodu, že v současnosti tyto prostředky nemá. Takové úvahy Nejvyšší správní soud považuje za logicky i právně nepřipustné. V souladu s principy logického usuzování by naopak dle názoru zdejšího soudu byl takový závěr, podle kterého by bylo třeba daň zajistit proto, že žalobce v době vydání rozhodnutí celního úřadu a stěžovatele nezbytnými prostředky (či jejich podstatnou částí) disponoval, avšak v budoucnu je již mít nebude (k tomu srov. příklady odůvodnění viz výše). Právě tyto obavy jsou správní orgány v rozhodnutí o zajištění daně povinny odůvodnit.

Z výše uvedeného vyplývá, že ze strany krajského soudu bylo namístě zkoumat důvody týkající se obav z ohrožení vybrání daně z odůvodnění stěžovatelem vydaného rozhodnutí ve spojení s jemu předcházejícím rozhodnutím celního úřadu. Za situace, kdy tyto rozhodné důvody nejsou obsaženy v rozhodnutí stěžovatele, avšak ani v rozhodnutí celního úřadu, krajský soud nepochybil, pokud rozhodnutí stěžovatele zrušil.

Nejvyšší správní soud dále uvádí, že pokud stěžovatel změnil rozhodnutí celního úřadu natolik zásadním způsobem, že snížil částku jistoty celním úřadem stanovenou ve výši 66 530 493 Kč na částku 34 846 457 Kč, byl taktéž povinen výslovně odůvodnit, zda tato změna podle jeho názoru neměla vliv na jeho obavy z ohrožení vybrání daně. Učinil-li tak stěžovatel až v kasační stížnosti v reakci na výtku krajského soudu, nemohl tím již nedostatek odůvodnění svého rozhodnutí zhojit (bez ohledu na nedostatečnost i tohoto dodatečného odůvodnění).

Stěžovatel v kasační stížnosti též namítá, že krajský soud nesplnil povinnost uloženou Nejvyšším správním soudem věcně přezkoumat zajišťovací příkaz vydaný v této věci, pokud zrušil jeho rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost, tedy z procesních důvodů, a neprojednal věc meritorně. Ani tuto jeho námitku však kasační soud neshledal důvodnou. Předně je nutno zdůraznit, že zrušení napadeného rozhodnutí z procesních důvodů nelze ztotožnit s odmítnutím přezkumu. K odmítnutí návrhu dle § 46 odst. 1 s. ř. s. přistupuje soud v případech, kdy přezkum napadeného rozhodnutí je ve správním soudnictví na základě určité zákonem stanovené překážky z povahy věci vyloučen. Naproti tomu ke zrušení napadeného rozhodnutí krajským soudem dle § 76 odst. 1 s. ř. s. dochází po provedení věcného přezkumu, je-li soudem zjištěna některá z vad řízení uvedených v tomto ustanovení. Krajský soud v projednávané věci vedl meritorní přezkum, pro nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí se však nemohl vyjádřit k důvodnosti jednotlivých žalobních námitek. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů je jednou ze zásadních vad rozhodnutí bránících realizaci věcného přezkumu. Jestliže se stěžovatel v odůvodnění svého rozhodnutí dostatečně nevyjádřil ke splnění jedné ze základních zákonem stanovených podmínek pro vydání zajišťovacího příkazu dle § 71 odst. 1 zákona o správě daní a poplatků, pak krajský soud nemohl uzavřít otázku, zda byly či nebyly splněny podmínky pro jeho vydání a přistoupit k ověření dalších dílčích náležitostí tohoto rozhodnutí. Naopak, jak již bylo uvedeno výše,

z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že pokud by krajský soud přezkoumal rozhodnutí správního orgánu, které by pro absenci odůvodnění nebylo přezkumu způsobilé, zatížil by vadou nepřezkoumatelnosti i své rozhodnutí (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006 – 91, dostupný na www.nssoud.cz). Závěr Nejvyššího správního soudu o povinnosti zabývat se předmětnou věcí meritorně je tak třeba vyložit v širším slova smyslu, tedy podrobit tuto věc vůbec soudnímu přezkumu, nikoli projednat ji za každých okolností věcně, bez ohledu na případné procesní vady rozhodnutí.

S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelem uplatněné kasační námitky nejsou ve vztahu k napadenému rozsudku krajského soudu důvodné. Protože v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní soud dle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost byla v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítnuta.

Stěžovatel, který nedosáhl v řízení procesního úspěchu, nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s.). Je naopak povinen zaplatit úspěšnému žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 2880 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku. Uvedená částka přísluší zástupci žalobce za jeden úkon právní služby (písemné podání soudu týkající se věci samé – vyjádření ke kasační stížnosti) dle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Odměna byla vypočtena dle ustanovení § 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu tak, že za jeden úkon činí odměna 2100 Kč, a k němu náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Jelikož je advokát plátcem daně z přidané hodnoty a doložil soudu osvědčení o této skutečnosti, byla k celkové odměně 2400 Kč připočtena ještě částka odpovídající 20 % DPH.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. září 2010

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu